

„Ale teď nemáš žádné!“ zatajila dech.

„Neboj, mám přece elektromagnetický boty. Navíc se pořád jednoho držím,“ zatřepal levou rukou a sestrou to lehce šukblo. „Tak, a už mám,“ prohlásil, když pravačkou dokončil práci.

K jejich smůle však ani tenhle plán nepomohl.

Nakonec nechali Zajino lano jen tak poletovat v prostoru a jí připevnili to Senovo. Chlapec se ho jen držel. Dohnali Mawericka, ujistili se, že jeho lano je v pořádku, a pokračovali dál.

Asi pět minut. Pak se Zaja znovu zastavila a Sen do ní vrazil. Hned nato se do chumlu připojil i Mawerick.

„Co se zase děje?“ zeptal se Sen, tentokrát přátelsky.

„Podívejte, světlo!!!“ vykřikla nadšeně Zaja a ukázala prstem. Sen na něj musel posvítit, aby oba viděli, kam vůbec ukazuje.

Bylo tam. Světlo. No, spíš světýlko. Bylo tak miniaturní, tak moc vzdálené... A přesto hned přitáhlo jejich pozornost. Po dlouhé době spatřili v nekonečné tmě první světlo, které nepocházelo z jejich lodí. Co bylo zač? Zatím nevěděli.

Ale rozsvítilo v nich naději, že ještě nejsou úplně ztraceni.

Zbytek cesty ke dveřím všichni mlčeli, zato uvnitř vaku už to Mawerick nevydržel. „Co si myslíte, že to je?“ zeptal se a sourozenci se na něj nechápavě podívali. „Myslím to světlo,“ ujasnil.

„Možná další loď, ale teď je to jedno. Máme jinou práci,“ prohlásil Sen a posvítil do temné chodby, do které slezli po žebříku za venkovními dveřmi. Ocelová lana nechali přidělaná nahoře, tady by jim překážela.

Byla to dlouhá chodba, na jejíž konec nedosvítil. Sen udělal prudký pohyb rukama, jestli se náhodou nesepnou automatická světla. Nic. Asi na tom loď s energií tak dobře nebyla. Pokud vůbec nějakou měla.